

La foto esgrogueïda

Un relat de: [Marta Pérez i Sierra](#)

Avui he rebut una carta d'Amèrica. De la cosina de Texas. És una foto de quan érem petites. Hi són tots, a la foto: pares, avis, oncles, germans, veïns... menys jo. El meu germà té la cosina més menuda als braços. Els homes, amb samarreta interior, sostenen pales i pics. Les dones es subjecten la faldilla bruta de fang, com si, plegant-la just arran dels malucs, esborressin un xic l'horror. Cap somriure a la càmera. Jo no hi sóc.

Varen tossir la pols de la pena negra, varen cavar el recer, posaren totxos per protegir-se, referen parets, que la vida no podien pas reconstruir-la. Jo me'ls mirava arraulida darrere un arbre, somicant pensaments claustrofòbics, cap bomba em ficaria en un forat. Aquell refugi d'Horta el construïren els meus, però no pas per a mi.

Un cop la feina feta aprofitaren el moment, que mai se sap, i encara gràcies que avui hi som tots, vinga, va, fem-nos una foto. Tots encabits dins el clixé esgrogueït, tots menys jo, que no puc respirar si m'entaforen en un forat la vida, aquesta vida que avui és ben trista, jo que necessito espais verds i terrejar pels somnis.

Quan sonés l'alarma, la iaia i jo ens quedaríem a la porta empaitant bombes a crits, maleïdes, maleïdes, per fer fora la por, que no la puc soterrar, i la iaia mai em deixaria sola.

En un sobre cap a Texas, una altra foto com a resposta. Un arbre i un sac de runes, i darrere una nena arraulida amb la careta entre els genolls, serrats, ben fort, els punys menuts. La cosina m'entendrà.